

Příběhy - Verze A

(okopírujte a vyvěste na začátku hry)

Slepý divočák

Byl jednou jeden lovec, a ten šel do lesa na lov. Tam zpozoroval dva divočáky, jak jdou jeden za druhým. Lovce zamířil a střelil směrem druhému divočákovi, ale přihodilo se něco, co ho velmi překvapilo. Divočák, co šel první, utekl, ale ten druhý jakoby nevěděl co má dělat. Jen tam tak stál a v tlamě měl něco, co vypadalo jako suchá větvička.

Lovce se k němu opatrně přibližoval, protože se bál, že na něj divočák zaútočí. Záhy poznal, že stále stojí na místě a nesnaží se následovat svého druha. Zvědavý lovec se přiblížil k divočákovi a uviděl, že to, co vypadalo jako suchá větvička, byl ocas divočáka, který utekl. Nyní lovec pochopil, že divočák se nehýbe z místa, protože je slepý, a že kulka zasáhla prvního divočáka a připravila ho o ocas. Chytil divoké prase, které stále svíralo v tlamě useknutý ocas, a odnesl ho domů.

Doma lovec divočáka nakrmil a staral se o něj, jak nejlépe dovedl. Je to zajímavé. Dokonce i zvířata si navzájem pomáhají. Neměli bychom se tedy také my lidé, kteří jsme obdařeni inteligencí, starat o své rodiče, sourozence a přátele, kteří se ocitnou v nesnázích?

Příběh W. X., který v kruté zimě chytil rybu pro svou nevlastní matku

W. X. byl muž, který žil před mnoha lety. Jeho matka záhy zemřela a jeho otec se znovu oženil. Vzal si ženu jménem Z., která se tak stala W. X. nevlastní matkou. Byla na W. X. zlá a pomlouvala ho před jeho otcem tak dlouho, až ho přestal mít rád. Přesto zůstal syn k rodičům poslušný.

Jednou nastala velmi krutá zima, napadlo mnoho sněhu, často sněžilo i několik dní bez přestání. Byl takový mráz, že všechny řeky v okolí zamrzly. Lidé kvůli mrazu přestali vycházet z domu a i zvířata zůstala v úkrytech. Celá země byla pokryta sněhem.

Jednoho dne nevlastní matka W. X. rozhodla, že chce k večeři udělat čerstvou rybu a řekla nevlastnímu synovi, ať ji přinese. W. X. si pomyslel: „Kde mám teď ulovit rybu, když sněží celý den a všechny řeky jsou zamrzlé?“ Jak jsme již zmínili, W. X. byl velmi poslušný, proto hned vyšel ven do mrazu hledat rybu.

W. X. se dlouho rozhlížel a přemýšlel, jak rybu najít. Zamířil ke břehu řeky, země byla tvrdá, zmrzlá, vítr kvílel. Byla taková zima, že se celý třásl. Lehl si, pozoroval zamrzlou řeku a myslel si. Nemohu přijít domů bez ryby, když si ji moje nevlastní matka přeje.

Co bude dělat? W. X. stále přemýšlel, ale nemohl na nic přijít. Nakonec se v zoufalství rozplakal a slzy se mu kutálely po tvářích. Čím víc plakal, tím víc slz padalo na led, až se v něm po čase utvořil otvor. Najednou z díry vyskočily dvě ryby a dopadly na led. Probudily se k životu, když ucítily teplo jeho slz. W. X. radostně popadl ryby a odnesl je domů nevlastní matce.

Stejně jako W. X. bychom se nikdy neměli vzdávat naděje.

Holuby a lovcova síť

Byl jednou jeden velmi starý dub, kde žilo mnoho holubů. Celý den létali kolem a sháněli potravu, večer se vraceli a přespávali v dubu.

Jednou hledali potravu jako obvykle a najednou mladý holub řekl: „Podívejte, podívejte, kolik zrní je rozsypano támhle na zemi.“ Ostatní holubi viděli, že má pravdu a už se chystali, že tam poletí, když starý moudrý holub zakřičel: „Zastavte! Nelítejte tam! Jak je možné, že je na jednom místě tolik zrní najednou?“

„Na tom nezáleží,“ říkali ostatní: „Nakrmíme se všichni společně.“

Celé hejno, kromě starého holuba, se slétlo k zrní a začali zobat. Starý holub je z dálky pozoroval. Když se dostatečně nakrmili, chtěli odletět, ale nemohli. Byli chyceni v síti a začali zoufale volat o pomoc: „Pomoc! Jsme chyceni v síti! Pomoc!“

Starý holub odpověděl: „Budte klidní.“

Ale jeden holub zakřičel: „Podívejte! Někdo přichází. To je lovec, který si jde pro nás.“

Starý holub ale řekl: „Uklidněte se. Vyleťte všichni najednou, abyste unesli i síť.“

Celé hejno se zvedlo i se sítí. Všichni se moc snažili a podařilo se jim síť zvednout a odletět i s ní.

Starý holub letěl první, ostatní ho následovali.

Letěli dlouho, až doletěli ke stromu. Starý holub ukázal na strom a řekl: „Můžete se tu usadit, žije tu má dobrá přítelkyně myš.“

Zavolal na myš, která přišla, vykousala v síti díru, a holubi mohli odletět.

Celé hejno myši ze srdce děkovalo.

Proč má zajíc krátký ocas

Vlk kopal a sázel na vinici nové víno. Požádal lišku a zajíce, aby mu pomohli. Připravil pro ně lahodné jídlo – hrnec medu. Všichni pilně pracovali, jen liška byla stále v pokušení ochutnat med předem, a tak zakřičela: „Haló! Haló!“

„Co se děje?“ zeptal se vlk.

„Jsem pozvaná na party,“ lhala liška.

„Tak běž,“ odpověděl vlk.

„A vrať se brzy,“ dodal zajíc.

Liška šla přímo ke křoví, kde vlk schoval hrnec medu. Jedla tak dlouho, až měla dost, a pak se vrátila zpět.

„Jaká byla party?“ zeptal se vlk zvědavě.

„Rušná,“ ušklíbala se liška.

„Jaké bylo jídlo?“ zeptal se zajíc.

„Sladké a chutné,“ odpověděla liška mazaně. Tak pokračovali v kopání. Zanedlouho se liška otočila a zakřičela: „Haló! Haló!“

„Co zas?“ zeptali se vlk a zajíc.

„Jsem pozvaná na další party,“ odpověděla liška.

„Tak běž,“ řekl vlk.

A liška šla znovu. Když se vrátila, zeptal se jí vlk a zajíc, jak si užila party.

„Ani z poloviny ne tak jako minule.“ Když se liška odplížila potřetí a dojedla zbytek medu v hrnci, vlk a zajíc usnuli, jak byli unavení z těžké práce.

Když se mazaná liška vrátila, namazala zajícův nos zbytky medu. Pak zakřičela: „Vstávejte, ospalci!“

„Á, ty už jsi zpátky?! Jaká byla party?“ zeptal se vlk a zívnuv.

„Už skončila,“ usmála se liška.

„Najedla ses dobře?“ zeptal se zajíc a ospale si protřel oči.

„Dobře a chutně,“ olízla se liška.

„Bratře vlku, nepozveš nás teď na něco k jídlu?“

„Ale jistě,“ pokýval vlk: „je poledne a čas k obědu.“ Pokýval směrem ke křoví, kde schoval hrnec medu. Za chvíli byl zpátky s prázdným hrncem a rozzlobeně povídá: „Někdo snědl všechn med! Kdybych věděl, kdo je ten zloděj, zakroutil bych mu krkem!“

Liška mu mile odpověděla: „To zajíc zhltnal všechn med, zatímco jsi spal, bratře vlku.“

„To není pravda! Neudělal jsem to!“ protestoval zajíc. Rozezlený vlk skočil na zajíce, aby mu zakroutil krkem. Zajíc se dal na útěk. Po chvíli ho vlk málem dohonil, ale podařilo se mu ukousnout jen kus zajícova ocasu.

Zajíc měl štěstí, že ho vlk nemohl chytit a zakroutit mu krkem, a od té doby má krátký ocas.